

TÁC PHẨM ĐĂNG TRONG
NGUYỆT SAN THÁNH NHẠC NGÀY NAY
Từ Tháng 1/ 2008

• **TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO.**

QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 1.

Chiếc trệt nhỏ¹ cập bờ nhả ra vồn vện ba người khách qua sông. Mưa suôt.

Tôi bước lên bờ dốc trơn trượt đất nhão. Lạ lắm nhìn khắp một lượt. Đến bên chiếc xe lôi đạp gần nhất nằm đơn độc dưới tán lá xoài u tối bởi cơn mưa chiều.

Người đạp xe lôi đội chiếc nón rơm cũ sùm sụp che gần hết gương mặt, lên tiếng:

- *Đi xe thầy ơi!*

Tôi gật đầu giả bộ rành đường. Quãng túi xách nặng lên xe:

- *Về nhà thờ An Biên.*

Không trả lời một tiếng, người đạp xe lôi kéo xe ra khỏi chỗ đậu, nhảy thót lên yên bắt đầu đạp hướng về con đường đất âm u vắng vẻ trước mặt.

Tôi hơi an tâm vì như vậy chứng tỏ mình đang đi đúng đường về nhiệm sở.

...

- *Thầy về trường trung học Mê Linh hả?*

Người đạp xe lôi đột nhiên hỏi.

Tôi định nói thật, nhưng thôi, giả bộ để dò xét:

- *Ừ!... Mà sao ông biết?*

¹ Trệt: tên gọi chiếc phà nhỏ bằng gỗ, chỉ có thể chở người, xe đạp, xe gắn máy, bắt đắ dĩ mới chở được một xe ô tô con 4 chỗ ngồi.. thường thấy trệt ở các con sông nhỏ vùng ĐBSCL

- *Đoán thôi! Vì người trẻ bảnh bao như thầy còn mặc đồ xi-vin² đi về hướng nhà thờ thì chém chết cũng phải về dạy trường trung học Mê Linh chứ đi đâu!*

Tôi cười. Nghĩ nhanh: thời chiến thanh niên phải đi lính mặc đồ lính, ai còn ăng-tơ-nuy³ như tôi kể là hiếm lạ. Cha này cũng nhiều chuyện, đường đất sinh lầy trơn trượt lo giữ xe vừa thăng bằng vừa chạy tới được đã khó, vậy mà còn bắt chuyện tùm lum.

- *Sời! Tôi chờ mấy thầy như ông hoài sao lại không biết!*

Nhìn hai bên đường thỉnh thoảng mới có nhà, tôi ái ngại cho cảnh buồn tênh ở nơi này, rồi hình dung mình sẽ ở đây những một năm mười hai tháng.

Càng đi, càng hiện ra nhiều ngôi nhà ở hai bên đường, cảnh vật hơi sáng sủa hơn.

Xe dừng lại. Bên trái đường là ngôi nhà thờ cổ kính cao ngất, bên phải đường là trường trung học tư thục Mê Linh rộng lớn khang trang.

Trả tiền xe xong tôi nhắm cổng nhà thờ đi vào. Nhà xứ hiện ra bên trái. Tôi mạnh dạn bước vô. Tối om và vắng lặng. Tôi tìm phòng cha sở. Gõ cửa mãi không có tiếng động nào đáp lại. Tôi ngơ ngác đi tới đi lui ở hành lang.

Năm phút rồi mười phút...

Bỗng có tiếng chân người từ bên nhà thờ đi qua, tôi đứng đón ở cửa phụ ra vào. Một người đàn ông cao to, vai ngang, mũi cao, nước da có lẽ trắng nhợt, mắt trũng sâu nhưng sáng quắc bước vào nhìn tôi chằm chặp.

- *Chào bác!*

...

- *Chào bác!*

- *Tìm ai?*

- *Dạ muốn gặp cha sở...*

- *Cha sở ăn tối dưới bếp.*

Tôi ngập ngừng. Người đàn ông vẫn nhìn tôi chằm chằm:

- *Ông đau nên xuống bếp ăn... Mà là cha hay là thầy vậy?*

Tôi nhận thấy trong cách nói của người đàn ông có gì hơi lạ, nhưng trời đã âm u, bên trong ngôi nhà kiểu Âu châu cổ kính lại càng tối. Chịu! Không thể nhìn rõ mặt người đàn ông.

- *Đi! Đi xuống gặp ông cha sở. Mà là cha hay là thầy hả?... Hả?...Hả?*

- *Là thầy giúp xứ.*

- *Tao biết rồi! Mấy ông phó⁴ có nói rồi. Đi xuống cha sở...*

Trên đường đi băng qua sân rộng giữa nhà xứ và nhà bếp. Người đàn ông thì thào:

²Xi-vin tức tiếng Pháp là civil nghĩa là dân thường.

³Ang-te-nuy tiếng Pháp là entenuie, nghĩa là ăn mặc quần tay bỏ áo trong quần nghiêm chỉnh.

⁴Ý nói hai linh mục phó xứ đang ở đó.

- *Có tiền không cho tao năm đồng!*

Tôi giật thót cả người ngạc nhiên. Im lặng một lúc. Móc trong túi hai đồng tiền thối cuộc xe lôi vừa rồi, tôi nhét hết vào tay người đàn ông coi như mua cảm tình để mai một có khi nhờ đến. Tôi nói:

- *Đi xe hết rồi còn bấy nhiêu đó thôi bác ơi!*

- *Ừ! Kìa ông đó, vô đi.*

Người đàn ông tay nhét vội tiền vô túi tay đẩy lưng tôi vào bếp bằng sức mạnh thô bạo:

- *Ông Út! Có thằng tướng này tới giúp xừ kìa!*

Tôi bước vào chào cha sở.

Thật trái ngược với cuộc “đón tiếp giáo đầu” vừa qua. Cha sở là một linh mục già tuổi ngoài sáu mươi tôi từng nghe nhưng chưa biết mặt, nhẹ nhàng vui vẻ dừng bữa ăn, bắt tay tôi cách trìu mến. Hỏi han ân cần đôi câu xong, cha bảo bà bếp dọn bữa cho tôi cùng ăn.

Trong bữa ăn, cha hỏi han thêm nhiều chuyện kèm theo những lời chỉ dẫn.

Tôi ăn ngon dù thức ăn chỉ có món cá tạp nhập kho chung với trái bần..

Ăn xong cha hỏi:

- *Lúc này thằng Đôm có xin tiền không?*

Cha giải thích người đàn ông lúc này tên là Đôm, con rơi của lính Lê Dương thời Pháp thuộc, được các nữ tu dòng Chúa Quan Phòng nuôi dưỡng đến lớn, nay nhà xứ nuôi chỉ chuyên một chuyện gánh nước, tính hơi “tâng tâng” nhưng không đến nỗi..

...

Trời tối nhanh. Mới sáu giờ hơn mà trời đặc quánh một màu đen u buồn.

Không tiện đi đâu đó vài vòng tò mò, tìm hai cha phó để chào nhưng các ngài đi vắng, tôi đóng cửa phòng ngủ một giấc vô tư đến khi chuông nhà thờ ầm ĩ đánh thức tôi dậy vào lúc 4 giờ sáng.

(còn tiếp)